

Forfatter: Krognos, Oluf Mouritsen

Titel: BREV TIL: Gøye, Birgitte FRA: Krognos, Oluf Mouritsen (1565-09-19)

Citation: Krognos, Oluf Mouritsen: "BREV TIL: Gøye, Birgitte FRA: Krognos, Oluf Mouritsen (1565-09-19)", i *Breve til og fra Herluf Trolle og Birgitte Gjøre (1. bind)*, Hos V. T Han in G & Appel., s. 426. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000667830-000-shoot-L0006678300000156.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Breve til og fra Herluf Trolle og Birgitte Gjøre (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

19. Septbr. 1565.

Oluf Mouritsen Krognos til Birgitte Gjøe.

Han takker Birgitte Gjøe for to Breve og fortæller om Varbergs Indtagelse. Den danske Hær er draget fra Halmstad og agter nu at søge Fjenden. Han vil ikke opholde hendes Bud længer, men sender ham afsted med Brevet. Udtaler sit Haab om Sejr. Saa snart han kan, vil han besøge hende, og tilraader hende at forlade det pestbefængte Sjælland; han vilde ilde kunde undvære hende, til hvem han af alle Mennesker har størst Tillid; takker for forskjellige Ting, hun har sendt ham.

Mynn alder kiereste morsøster, iegh kannd nu icke schriiffue etther denn store och møgenn tackssiellsse, som iegh wiill kiennendis alle mine daage att wiille huldeligenn fortienne alth møgith welbeuist saa troligenn, som iegh waar etther egen sønn etc. M. a. k. h. m., iegh tacker etther wdj synnderlighhedth for tuende etthers skriiffuelsse, som ieg nu fick mett Oluff Høgh¹, och formercker etthers hullde meninng, att i giernne wilde wiide, huer dett begaff siigh nu her mett woss, saa giuer iegh etther sønligenn att wiide, att denn suennske hand fick nu wdj løuerdaags Waarbieriigh sloth mett storm, och bleff Hanns Holck och Margrethe och hinndis iomffru fangen. Denn here van Dones broder her Chriistoffer hannd laa der paa sloted och waar nogett saaar. Och waar Klaus Klausenn paa Hiulebieriigh och B[a]stian baadscher, diise och nogenne flere bleff[fue tagenn tiill fanngenn, dij annder[e] bleffue alle wdj hiell slaagenn² ... nu haffuer denn suensche bod[e] slot[ed och] s. 427byenn, och befester hannd nu dett mett ald flid. Och liiger hannd endnu meth hans helle maackth der ennd nu(!) for. Wij haffuer fanngent kundskob, att hannd skall haffue der for xvij suader¹ ryther och xxx fennicke kneckthe. Om dett nu saa er, wed mannd icke, menn wij ackthe nu wdj dett helige trefaldigheds naun att besøge denum mett dett alder første. Wij ere nu wdj mandages draagenn aff sted fraa Halmsted mett alld wor mackth, bode mett lørgenns van Holes kneckthe och dij anndere bønnder knneckthe och mett dett meste, wij haffue kund tiill hofe samellet, och liige wij nu her iij mile fraa Waarbieriigh, och draage wij nu op wdj nath wdj Iesu Chriisti nauenn och wile hobiis, att denn almectigiste gud wiill were wor øuerste felth herre och bestille marckenn, tij ieg wiist hobiis och wed, att denn almectigiste gud icke wiill forlaade woss, menn wiill nu troligenn hielpe woss tiill enn god ennde. Iegh hobiis nest guds hielp, att wij wille beholde maarckenn, tij mannd tiith haffuer hørt, att enn lidenn hob haffuer slaageth enn stoer hob. Iegh kannd nu inted mere schriiffue her om, iegh icke helder wiill opeholde etthers drenng, att i schulde forbiie wdj denn faarlige pestelennsde, att y mett hanum kunde fanngue wiist beschedth mett siigh, menn nu ferderer hanum strax wdj daag aff wdjgenn, menn y schulle doch mett dett alderførste fanngue att wiide, huer tiill gaaer. Migh hobiis gode tiide fraa woss, att gud haffuer naadeligenn wnth woss seger windingh ouer wore finnder, tij wij alle saa lennge bedett gud, att hannd wiill hielp s. 428woss tiill enn god ennde, saa hobiis mig nu wiist, att wij wiille fanngue enn god ennde her paa och siidenn fred, tij gud wiill io styre hanns store mothwilligh[hedth] enn ganng. Nu min hiarthe kiere moder, iegh wiill inted mere schriiffue her om etc. Iegh kannd icke fuld schriiffue etther, saa rett gier[ne] att ieg waar etther tiill ords, att i w[ille] schriiffue mig tiill, naaer att [i drager] aff lanndit. Matzs kan[nd bringe] mygh breffuith. Dett første migh mueligth er, wiill ieg draage ouer tiill etther. Iegh raader och beder etther, att i for ingenn tingh forlenng fortøuer wdj Sieland for denn schrøbelighheds schyld¹, och tencker migh der hos, huor ylde att iegh kunde om bere etther, tij y ere nu min største trøst och raad, dett iegh kannd haffue wdj min wellffaarth, ingenn menische wdenn y ald enne, dett wed gud, huelcketh huldth hiaarthe iegh draager tiill etther, m. h. k. moder, och beder och, att i wiill stille etther sind tiill friis, dett nieste y kund, iegh wiill troligenn bede gud for ether, att hannd wiill tolmodeligenn hielp ether dett atth bere, tij gud forlaader aldriig sinne. M. h. k. m., ieg tacker etther och saa gansche sønnligenn for dett, iegh formercker att y haffuer sennd miig fraa denn sømerske². Etthers hulldhed, ieg wdj saa mannge maade befinnder mett dij wrter och gylden eg³, edicke och alth anndit, wiill ieg haue wfforglæmpth tiill wdj min grau. Ieg hade well møgith att schriiffue etther tiill, men tiidenn er nu saa wliidiig mett altiing fore [n]u deth hastiigh oprøckennd, och will nu inted wiider forbye migh mod etther, men iegh wiill nu och altiid, saa lennge som iegh leuer, finndis etthers hørsom wiilli søn steds wffortrodenn etther tiill tienneste och wiilli aff høgeste formue, och wiill nu paa dett troligeste haffue etther denn almectigeste here och gud beffalenndis. Hannd wnnde mig altiid att s[p]øre etther helbred och sund, leuer der inge[n], der helde[r] wiilld høre och wiide end iegh.

s. 429Och denn almectigeste gud will iegh bede, att hannd wiill trøste och husuaalle etther, och bedenndis gansche sønnligenn, att i denne min well mennte schriiffuelsse wiill optaage wdj dett beste, denn er hastig och ilde schreffuen. Datum wdj felth leiereth wiid iij mile fraa Waarbieriigh. Iegh beder etther giernne, att i wiille wnndschyld mig mod docteren¹, att ieg nu icke schriiffuer hanum tiill, tij dett er nu saa wlediigh² mett altinng nu etc. Meth hast, som paa kiennder. Denn 19 daagh septemb[ris] aar 1565.

Oluff Mor[issen]
e[gen] h[and].

Min hiarthe kiere moder, iegh ynsker etther mange godenether och will bede, att wy mote finndis he[!]bred och ep[t]her tiidens leilighed glader ennd nu.

Ieg ynscher alle etther iomfruer mannge gode nnetth mett ynnskenndis, att gud nu wilde beuare etther och

Krognes, Oluf Mouritsen, *Breve til og fra Herluf Trolle og Birgitte Gjøe (1. bind)*,

allt ethers huss fraa sygdom och alth onnth.

Udskrift³: Erliig och welbyrdiig qwinde, frw Birritte Herloff Trollis, min kære morsøster gantz wenligen tilsk.

Egenhænd. Orig, i Rigsark., Adelsbreve XXII. 14; Brevet er noget beskadiget, idet et Hjørne af Papiret er afgnavet af Mus el. lign. — Trykt hos Bricka, Frederik II's Ungdomskjærlighed S. 183—87.